

ἐκείνης, ἀποθανοῦσαν ἀφ' οὗ ὑπέστη ἐξήκοντα περίπου δικαστικὰς καταδιώξεις καὶ καταδίκας.

Ὁ Κοραῆς, ὡς ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του ἐξάγεται, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῶν περὶ ἱατρικῆς σπουδῶν του, ἡσχολήθη περὶ τοὺς ἑλληνας ἱατροὺς, καὶ διὰ τοῦτο, ὅτε διηγωνίσθη ἐν τῇ Σχολῇ τοῦ Μονπελλιέ τὸν διδασκαλικὸν διαγωνισμόν, εὐρέθη ἑτοιμος ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν δόξαν τῆς προτερατιότητος πολλῶν ἱατρικῶν ἀνακαλύψεων καὶ νὰ καταγοητεύσῃ τοὺς καθηγητὰς του, ἐπιμειδιώντας εἰς τὸ καινοφανές τοῦτο θέαμα νεανίου Ἑλλήνου, ἐνθέρμως συνηγοροῦντος ὑπὲρ τῆς εὐκλείας τῶν προγόνων του.

Γνωστὸς ἐγένετο πρὸ πάντων παρὰ τοῖς φιλολογοῦσι περὶ ἱατρικῆς, διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ ἀέρων καὶ ὕδατων θαυμασίου συγγράμματος τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ ὁποῦ τὴν μεταφράσιν καὶ τὴν ἐκδοσιν παρήγγειλον αὐτῷ ἐπιμόνως οἱ ἐν Μονπελλιέ καθηγηταὶ του, ἐπιθυμοῦντες νὰ ἴδωσι τὸν πατέρα τῆς Ἱατρικῆς μετημφιεσμένον εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν ἀπὸ χειρὸς Ἑλλήνου. Ἡ προσδοκία τῶν ἐπληρώθη πληρῆστα, διότι τὸ ἔργον κρίνεται ἀξιόλογον ὡς πρὸς ἐκδοσιν, τὴν μετάφρασιν, τὰ σχόλια καὶ τὰ προλεγόμενα, ἐμφαίνοντα ἄδρα ἐξητηχμένον ἤδη περὶ τὴν συζήτησιν τῶν σπουδαιωτέρων ζητημάτων. (α)

Παράδοξος ἐν τούτοις ἡ τύχη τῆς θείας ταύτης ἐπιστήμης τῆς ἱατρικῆς εἰς τὸ ἑλληνικὸν γένος. Δι' αὐτῆς ἄνδρες ἔσχοι ἐν Κωνσταντινουπόλει ὠρέλουν παντοίως τὸ γένος, μαλακύνοντες τὴν κατακτητῶν μας τὴν καρδίαν, καθὼς ὁ Ὀρφεὺς τῶν Θρακῶν τὰς ψυχὰς διὰ τῆς μουσικῆς· καὶ ὡς πρὸ ἐμοῦ εἶπεν ἐντιμός τις συναδελφός, ἀπὸ τῆς ἱατρικῆς ὀρμηθέντες ὁ ἐξ ἀπορρήτων Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος, καὶ Ἰωάννης Καποδίστριας ἐδοξάσθησαν εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον πρὸς δόξαν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Κοραῆς ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐπιστήμης προοιμιασας τὸν φιλογολικόν του βίον ἐκαινοτόμησε πολλὰς εὐτυχεῖς ὑπὲρ τῆς παιδείας τοῦ ἔθνους καινοτομίας, καὶ ὤθησεν αὐτὸ πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

ΤΟ ΚΟΜΨΟΝ ΑΝΑΣΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΩΡΑΙΟΣ ΠΟΥΣ.

I.

Σφοδρὸς ἥχος κώδωνος ἀντήχησεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Δεῖ ἐκεῖ πότον ἀργεῖ νὰ φανῇ! ἀνέκραξεν ἡ ὠραία μαρκησία Κέρναϊ, δίδουσα σημεῖα μεγίστης ἀνυπομονησίας. Νομίζω, καὶ ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ, ὅτι ἡ αὐθάδης δύναται νὰ κοιμᾶται εἰς τοιαύτην ὥραν.

Ἡ μαρκησία ἔλαβεν αὖθις τὸν θώμικα κώδωνος, στήριζομένου εἰς τὸ βάθος τοῦ παστοῦ της καὶ τὸν ἐτά-

ραξε πολλάκις καὶ μετὰ τοσαύτης σφοδρότητος, ὥστε κοπεῖς ἐμείνεν εἰς τὴν χεῖρα της. Ὁ κώδων ὀλίγον καὶ ὀλίγον καθίστατο σιωπηλός, ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐνέπλησε τὴν οἰκίαν θορύβῳ μὲ τοὺς ἐσπευσμένους βόμβους του.

— Ἰδοὺ κρούουσιν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Κυρίας! εἶπεν ὁ ἱπποκόμος, ὅστις πρῶτος παρετήρησε τὴν ταραχὴν τῆς κρούσεως, ἀναγγέλλουσαν τὴν ταραχὴν τῆς κυρίας του.

Ἐβρεξε τότε νὰ εὕρῃ τὸν οἰκέτην, ὅστις ἔσπευσε πάλιν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν θαλαμηπόλον· οὗτος δὲ ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐνεδύθη τὰ καλλιτερά του φορέματα, μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Κ. Ἐβρίεττας. Ἀλλ' αὐτὴ ἐκοιμᾶτο τὸν ὕπνον τῶν δακῶν... καὶ τῶν θαλαμηπόλων.

— Παναγία μου! Τι εἶν' ἐδῶ; Βοήθειαν! ἀνέκραξεν ἡ νεορά φωνὴ τῆς Κ. Ἐβρίεττας, ἐξυπνητάσης αἶρην· ἀπὸ τὸν κρότον τοῦ ὑπηρετοῦ, ὅστις ἐτυμπάνιζεν ἐπὶ τῆς θύρας της.

— Ἐγὼ εἰμὶ Κ. Ἐβρίεττα, ὁ Πιτού... ὁ θαλαμηπόλος. Μὴ φοβῆθαι...

— Δὲν με ξεφορτίζεσαι Κ. Πιτού!... τί θέλεις;

— Ὡ! πολλὰ πράγματα... ἀλλὰ τοῦτο δὲν με φέρει ἐνταῦθα.

— Ἀφές με νὰ κοιμηθῶ λοιπόν... Καλὴν νύκτα!

— Ἀλλὰ δὲν ἀκούετε; ἡ κυρία μαρκησία κρούει τὸν κώδωνα πρὸ μιᾶς ὥρας.

— Χά! χά! χά! τὸ ὠνειρευόμην τὴν στιγμὴν ταύτην, εἶπεν ἡ γυνὴ μειδιῶσα, φαίνεται ὅτι ὠνειρεύθης καὶ σὺ τὸ αὐτό... πλην δὲν εἶνε καὶ τοῦτο παρadoxον.

Νέος ἥχος κώδωνος δυνατώτερος τῶν προηγουμένων εἰδείξεν εἰς τὴν Ἐβρίετταν ὅτι ἡ κρούσις τοῦ κώδωνος ἦτο πραγματικὴ.

Ἡ μαρκησία, μὴ βλέπουσα οὐδένα εἰσερχόμενον, κατέβη ἐκ τῆς κλίνης καὶ ὑπῆγε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀπομεινάντος θώμικου. Ἡ Κ. Ἐβρίεττα ὄθεν ἐνδυθεῖσα, μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μαρκησίας, λέγουσα καθ' ἑαυτὴν μετὰ χειρονομιῶν ἄμα καὶ ἐκπλήξεως.

— Τι τρέχει; τὴν ὁδὸν τῆς πρωίας νὰ γίνεταί τοσοῦτος θόρυβος!... Ἡ Κ. μαρκησία, ἥτις εἶνε τόσον φίλυπνος. Συνέβη τι βεβιαίως.

Καὶ ἡ κυρία Ἐβρίεττα, ἥτις λέγουσα ταῦτα ἔφθασε μέχρι τοῦ κοιτῶνος τῆς ὠραίας κυρίας της, εἰσῆλθεν ἐκεῖ μὲ προεισμένους ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ κόμην μόλις κρατυμένην.

— Α! τέλος ἦλθες κυρία! δόςαι σοι ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, ἥτις ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ της ἐπήγαγε καὶ ἤρχετο εἰς τὴν κλίνην της, διὰ τί δὲν ἤρχετο προτύτερον;

— Ἐκοιμώμην, κυρία... καὶ ἄς μὴ σὰς δυσταρεστήσῃ τοῦτο.

— Δυσταρεστοῦμαι πολὺ, κυρία. Εἶνε παράξενον νὰ κοιμῶνται ὅταν ἐγὼ κρούω τὸν κώδωνα...

— Ἡ κυρία δὲν με προειδοποίησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἦμαι ἐξυπνος ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.

(α) Ἰδ. Γερμανικὴν μετάφρασιν αὐτῶν ὑπὸ Χεγγμύλλερ καὶ Ἰσπανικὴν ὑπὸ Φ. Βοναφάν. Ἰδ. καὶ E. Littré v. 2, σ. 11.

— Μεσονύκτιον ονομάζεις τὴν ὁγδόην τῆς πρωίας;
— Ἐπειδὴ ἡ κυρία μαρκητία χθὲς τὴν ἐσπέραν διέμεινεν εἰς τὴν θείαν τῆς, ἐνθα ἔπαιξε τὰ χαρτὰ μέ-
χρι τῆς τρίτης μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἐκοιμήθη τὴν
τετάρτην, καθὼς συνειθίζει πᾶσαν νύκτα, συνήθως δὲ
ἐγείρεται τὸ μεσημέρι, μοι φαίνεται ὅτι ἡ ὁγδὴ ὥρα
τῆς πρωίας εἶνε μεσονύκτιον εἶπεν ἡ Κ. Ἐρρίεττα μὲ
δραματικὸν ἦθος.

— Εἶσαι πολλὰ ἐπιδέξιος μαθηματικὸς, ἀλλ' ἄφες
τοὺς λογαριασμούς σου, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ἡ μαρ-
κησία ἐγερθεῖσα ὀλίγον ἐκ τῆς κλίνης.

— Ἡ Κυρία μαρκητία δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι
εἶμαι ἀλάνθαστος εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις· ἐγινώρισται
τοῦτο.

— Ἀν ἐγνώρισα, ἡ ὄχι, παρακαλῶ, κυρία, νὰ σιω-
πήσῃς, ἂν δὲν σοὶ ᾔνοι ἀδύνατον. Ἐλα ἐνδυσόν με.

— Νὰ σὰς ἐνδύτω! τὴν ὁγδόην τῆς πρωίας!...
Ἄ! κυρία, κτύπητόν με, δίδωξόν με ἂν θέλῃς, ἀλλὰ
νὰ δεσμεύω τὴν γλῶσσάν μου εἶνε ἀδύνατον. Συνέβη
βεβαίως τι ἐκτακτικόν. ...

— Διόλου κυρία. Νυμφεύομαι σήμερον· ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— ὦ! ὤψιστε Θεε!

— Ἐ! Διὰ τί τάχα; μήπως θὰ πάθῃς σύ;

— Ἄ! κυρία, μοι ὁμιλεῖτε περὶ τούτου τόσοι αἰ-
ονιδίως, ἄνευ προετοιμασίας. Ἐνόμιζον ὅτι συνέβη τι
ὑπερφυσικόν.

— Δὲν εἶμαι νέα πλουσία... καὶ χήρα; Τί ὑπερ-
φυσικὸν εὐρίσκες εἰς τὸν γάμον μου; Δὲν εἶνε κοινὴ ἡ
τύχη; Δὲν νυμφεύονται καθ' ἑκάστην;

— Γνωρίζω καλῶς, κυρία, ὅτι ὁ γάμος εἶνε κα-
κὸν προσβάλλον τὴν ζωὴν μας... ἀλλ' ὅταν μᾶς κοι-
νοποιῇται τόσον ταχέως... ἂ! εἶνε φορτικόν.

— Φρίξον λοιπὸν δις κυρία μου... διότι καὶ σὺ
θέλεις νυμφευθῇ.

— Ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς μου; Ἄ! ἄφες με,
κυρία, νὰ κάμω τὰς προκλήσεις, ὡς ἔθος.

— Μὴ γελάς; ἢ θὰ νυμφευθῇς τὸν Πιτοῦ τὸν θαλα-
μηπὸλόν μου.

— ὦ! κυρία, τί σὰς ἔκαμα;... Ναί! καταλαμ-
βάνω ἡ Κ. μαρκητία δὲν θέλει μόνον νὰ λάβῃ τὴν
πληγὴν. Ὅταν δέ τις ἀπεφάσιζε νὰ πράξῃ τοιαῦτα,
ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ καὶ συντρόφους. Καὶ ὅμως, νομίζω
κυρία, ὅτι δὲν ἔπαιτα τόσοι...

— Ἐρρίεττα! καταχρᾶσαι οὕτω τὴν ἐπιείκειάν μου.
Ἄλλ' εἶμαι τόσοι καλὴ... παραλείπω τὴν προπέτει-
άν σου. Ὁ νέος οὗτος σὲ ἀγαπᾷ... ..

— Ἄν ἦτον ἐπάναγκας νὰ νυμφευώμεθα ὅσους μᾶς
ἀγαπῶσι, δὲν ἤθελα ἀντισταθῇ τότε, κυρία.

— Ἡ Κ. Ἐρρίεττα εἶνε φιλάρεστος;

— Ὅχι, κυρία, εἶμαι ὅμως νόστιμη...

— Πολὺ βλέπω τὸ συναισθάνεσθαι.

— Δὲν εἶνε σφάλμα μου, κυρία, μοι τὸ λέγουσι
συχνάκις.

— Πρότεχε νὰ μὴ μοῦ ἀποσπᾷς τὴν κόμην, εἶπεν
ἡ μαρκησία ἀφείσα μικρὰν κραυγὴν.

Διότι διαρκοῦντος τοῦ διαλόγου, ὁ καλλωπισμὸς ἐ-
ξηκολούθει νὰ γίνεσθαι. Μετὰ τὴν μικρὰν δὲ ταύτην

ἐνεκα τῶν τριγῶν διακοπὴν, ἡ μαρκητία ὑπέλαβεν.

— Ἐλησμόνησα νὰ σοὶ εἶπω τι... σὲ προκίζω.

— Ὅταν ἡ κυρία μαρκητία θέλει εἶνα πρᾶγμα...

— Ὁ διάβολος τὸ θέλει, εἶπεν ἡ μαρκησία μει-
δῶσα. Σοὶ δίδω 20 000 λίρας.

— Μὴ λαλῶμεν πλέον περὶ αὐτῶν, κυρία, ἰδοὺ εἶ-
μαι νενυμφευμένη.

— Κόμβωσέ με λοιπὸν, κυρία Πιτοῦ.

Καὶ ἡ σοβιρὰ αὕτη ἐργασία τοῦ γυναικείου στολι-
σμοῦ ἤρχιστε πρᾶγματα.

— Ἄν εἶχον καὶ ἄλλα ζευγος ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν
μου δὲν τὸ ἄριον, ἤθελα τὸ ἐνώσει· τῇ ἀληθείᾳ, δὲν σοὶ
εἶπα ποῖον νυμφεύομαι.

— Τὸν ὑποκόμητα Σενεβάλ, εἶπεν ἡ Κ. Ἐρρίετ-
τα ἀμέσως.

— Ἄ! τὸ γνωρίζεις;... εἶπεν ἡ μαρκησία μετ'
ἐκπλήξεως.

— Δὲν τὸ γνωρίζω, κυρία, ... τὸ μαντεύω.

— Ἀλλὰ μάντευτον ἐπίσης καὶ ἂν τὸν ἀγαπῶ.

— Μέχρι μανίας... ἐπειδὴ τὸν νυμφεύεσθε.

— Αὐτὸς δέ;

— ὦ! αὐτὸς... ὁ δυστυχὴς... ἀγαπᾷ ἐγκαρ-
δίως... σὰς λατρεῖται ἵσα με τὴν ζωὴν του! Το ὦμιον
χθὲς ἀκόμη εἰς τὴν μικρὰν κυανὴν αἵθουσαν... Ἐνῶ
ἡ κυρία μαρκητία ἐκέντα, ἡ ἔκαιεν ὅτι κεντᾷ.

— Ταῦτα ὅλα εἶνε ἀληθῆ, ἀνέκραγεν ἡ μαρκη-
σία ἐκθαμβος... Ναί... τὸν ἀγαπῶ... πολὺ καὶ
μὲ λατρεῖται ἐν ταῦτῳ... ναὶ μοι τὸ ὦμιον χθὲς ἀκό-
μη... εἰς τὴν μικρὰν κυανὴν αἵθουσαν. Ἀλλὰ πόθεν
τὸ ἡξέυρεις σὺ κυρία;...

— Ἐγὼ, τὰ ἐρύλαξα μυστικά.

— Μήπως εἶται μὴ γὰρ; ἡ πυραμονεύεις εἰς τὰς
θύρας; ἡ ἔχεις διπλὴν ὄρασιν;

— Ὅχι, κυρία, μίαν καὶ μόνον ὄρασιν ἔχω· ἀλλὰ
καλὴν· ὅταν παρετήρηται τὰς συνεχεῖς ἐπισκέψεις τοῦ
ὑποκόμητος, τὸν παρετήρηται προσεκτικῶς... Εἶδον
ἐν πρώτοις ὅτι ἦτον ὡραῖος ἄνθρωπος, μὲ ὀφθαλμούς
μεγάλους, ἀνάστημα χαριέν, καὶ ποδα! ἂ! κυρία,
ὁποῖος ποὺς!

— Δὲν ἔχει πόδα ἐξαιτίον ὡς πρὸς ἄνδρα; διέκο-
ψεν ἡ μαρκησία μετ' εὐθυμίας... καὶ προσέειπε φιλο-
καλίαν εἰς τὴν ὑπόδυσίν του.

— Πιστεύατέ με, κυρία, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος
ὑποδύεται κάλλιον πάντων τῶν κατοίκων τῆς Γαλλίας
καὶ Ναβάρρας. Ὅθεν ἰδοῦσα αὐτὸν ἐρχόμενον ἐδῶ
τόσον συχνά εἶπον καθ' ἑαυτήν. — Κακὸν τέλος θὰ
ἔχωμεν καὶ ἰδοὺ τὰ πάντα ἀπέβησαν, ὡς προεῖπον.

— Κακὸν τέλος θὰ ἔχωμεν;... Ἐρρίεττα μετα-
χειρίζεσθαι ἐκφράσεις βραδύρους, τὸ ἡξέυρεις; Τόσον
οἰκτρὰν εὐρίσκες τὴν ἐνωσίν μας;

— Ὅχι, μὰ τὴν ἀλήθειαν! διότι ἂν ὑμεῖς νυμφευ-
θῆτε τὸν ὀρασιώτερον πόδα τῆς Γαλλίας, αὐτὸς νυμ-
φεύετε τὸν χαριέστερον ἀνάστημα τοῦ κόσμου.

— Κόλαξ!... ὦ! τρέμω... Μοὶ φαίνεται ὅτι εἶ-
μαι πολὺταρκος ὀλίγον...

— Μὴ πιστεύετε... Ἐχετε πάντοτε εὐτραφεῖς
ὠραίους ὦμους, ἀνεπτυγμένον στῆθος καὶ τοσοῦ-

τον λεπτήν καὶ εὐκαμπτον μέσῃν, ὥστε δέκα δάκτυλοι δὲν δύνανται νὰ τὴν περιλάβωσιν ὡς εἶπεν ὁ ἐρωτόληπτος ἱππότης Βούφφλερ εἰς τὸ ἄρμα, δι' οὗ ἐπῆνει τὰς χάριτάς σας. Γνωρίζετε, κυρία, ὅτι τοῦτο εἶνε ἐρωτικόν. Σὰς ὠνόμασε Χλωρίδα καὶ σὰς ἐτύπωσε ζωηρότατον εἰς τὸν Ἑρμῆν. — Ἐπειτα ἐπρόσθεσεν αὐτὴ μετὰ στεναγμοῦ: — Ἀ! ἐμὲ ὅμως δὲν μὲ ὠνόμασεν ὁ Κ. Πιτὸν Χλωρίδα, οὐδὲ μὲ ἐκολάκευσε διὰ στίχων!...

Ἡ Μαρκησία ἤρχισε νὰ γελᾷ διὰ τὴν ἀξίωσιν τῆς θαλαμηπόλου τῆς.

— Οὕτω, κυρία Ἑρρίεττα, εὐρίσκεις τὴν ἔνωσιν ἀρκετὰ σύμφωνον;

— Βεβαίως κυρία! τὸ ἀνάστημα εἶναι ἀντάξιον τοῦ ποδός... ἀλλὰ τί λέγω; ἐκεῖνο εἶναι πολυτιμότερον καὶ ὁ Κ. ὑποκόμης πρέπει νὰ σὰς εὐγνωμονῇ,

— Σφίγξον με, ὅμως Ἑρρίεττα, διότι τὸ στηθόδεσμον δὲν στέκεται διόλου.

Τότε ἡ Ἑρρίεττα μετὰ ἐπίπονον ἀγῶνα, συνήνησε τὰ δύο ἄκρα τοῦ στηθοδέσμου.

Ἀφίνοντες ἤδη τὸ δωμάτιον τῆς μαρκησίας ἄς μεταβῶμεν εἰς ἄλλο μέρος συντεῖνον εἰς τὴν διήγησίν μας.

Ὁ ὑποκόμης, ὑποδεδεμένος λευκάς ἐκ λεπτοτάτης μεταξὺς περικνημίδας, ἦτον ἔτοιμος νὰ φορέσῃ τὰ καὶ νὰ αἰγοθύρσιν αὐτοὺς ὑποδήματά του. Ὁ θαλαμηπόλος τὸν ἐβόηθει εἰς τὴν ἐπίπονον ταύτην ἐργασίαν.

— Οὐφ! εἶπεν ὁ ὑποκόμης ἐμπλεὺς ἰδρώτος.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι τοῦ Κ. ὑποκόμητος ὁ ποὺς, εἶναι ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὑποδήματα ταῦτα.

— Σοὶ λέγω ὅτι θὰ εἰσέλθῃ ἄφρων! σὲ διώκω ἀν ἐναντιωθῇς.

— Πολὺ καλὰ!...

— Τοῦτο συμβαίνει πάντοτε ὁσάκις ἔχω ὑποδήματα νέα· ἀλλ' ἡ δυσκολία εἶναι στιγμιαία διότι μὲ τὸν καιρὸν ἀνοίγουν.

— Ὁ Κ. ὑποκόμης θέλει νὰ δοκιμάσω καὶ ἐγώ;

— Ἀς ἴδωμεν: ... ὦχ! ὦχ! μὲ πονεῖ ἄχρετε... Στάσου, δὲν γνωρίζεις ἀπὸ αὐτά... πέρασε ἀπὸ μέσα τὸ κόκκαλον... Ἀ! Ἀ! ἰδοὺ τὸ ἐν... εἰσῆλθε!

Καὶ ὁ ὑποκόμης ἔκρουσε τὸν πόδα κατὰ γῆς ἵνα συμπληρώσῃ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ποδός εἰς τὸ ὑπόδημα.

— Ὁ Κ. ὑποκόμης ὑποφέρει πολὺ;

— Ἐγώ; ... Οὐδόλως! ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης ὑποκρίπτων ἰσχυρὸν μορφασμὸν ἰδέ... τὸ ἄλλο εἰσέρχεται μόνον του.

Ἐν τέταρτον ὥρας μετέπειτα ὁ Κ. ὑποκόμης εἶχε τῷ ὄντι τοὺς πόδας του ἐντὸς τῶν ἐμβάδων.

— Καλὰ, θὰ ἐμβοῦν! θὰ ἐμβοῦν! ἐπανελάμβανεν ἀκαταπαύστως διακινῶν τοὺς πόδας.

Μετέπειτα ἤρχισε νὰ καλλωπισθῇ. Ῥεμὺς, ὁ θαλαμηπόλος του ἐξήπληττετο διὰ τὴν σιωπὴν του διότι ὁ ὑποκόμης συνήθως ἦτο κοινωνικώτατος. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ τὸν ἀποσπάσῃ τῆς ἐκτάχου ταύτης ἀφωνίας καὶ ὡς ὑπηρετῆς ἐπιδέξιος, ἔλαβε τὸ μόνον μέσον τῆς ἐπιτυχίας, ἦτοι τὴν περὶ ἐρωτος συνδιάλεξιν.

— Ἀ! κύριε! ἡ ἡμέρα αὕτη εἶνε ὡραία δι' ὑμᾶς.

— Ὁραία λέγεις, Ῥεμὺς;... εἶναι ἡ ὡραιότερα τῆς ζωῆς μου. ὦχ!

— Τί μήπως δὲν ἐμβῆκαν; εἶπεν ὁ Ῥεμὺς δειλῶς δεικνύων διὰ τῶν δακτύλων τοὺς πόδας τοῦ ὑποκόμητος.

— Καλλίστα! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· ἂ! φίλε μου... ἡ μαρκησία εἶναι τόσον ὡραία! Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον τὴν ἀγαπῶ!...

— Τοῦτο σὰς συνέβη πολλάκις.

— Παραδείγματος χάριν! ἰδιοτροπία καὶ οὐδὲν ἄλλο! ἀλλ' εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εἶναι πάθος ἰσχυρόν, ἔρωσις ἀμετάβλητος, ὅστις θέλει ἀνθῆξει εἰς ὅλα... ὦχ! ὦχ!

— Ὁ Κ. ὑποκόμης ἠσθάνθη τί; ἠρώτησεν ὁ Ῥεμὺς.

— Σχεδὸν τίποτε... μικρὸν νυχμόν... ἀλλ' ὅταν ὁ ποὺς θερμανθῇ... ἰδοὺ, θερμαίνεται... δὲν αἰσθάνομαι πλέον τίποτε... τὸ ἑσπέρας ἀκόμη τὰ ὑποδήματα ταῦτα θέλουσιν εἶσθαι πλατύτατα... θὰ τὸ ἴδῃς. Ἐκεῖ... ἰδοὺ, εἶμαι ἔτοιμος... ταχέως τὸ ὄχημά μου.

Ὁ Ῥεμὺς ἐξῆλθε πάραυτα.

— Εἰς ὦραι! εἶπεν ὁ ὑποκόμης ὅταν ἔμεινα μόνος καὶ εἶδς τὸ ὥρολόγιον του. Διάβολε!... καὶ ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὰς ἐνδεκα!... καὶ ὑπεσχεθῇν εἰς τὴν φιλικήν μαρκησίαν νὰ διαβῶ ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς εἰς τὰς δέκα καὶ ἡμίσειαν... ἀπρεπὲς δὲ ἤθελεν εἶσθαι νὰ τὴν ἠνάγκαζον νὰ περιμεῖνῃ καθ' ἣν ἡμέραν ἐσυμφωνήσαμεν νὰ γείνῃ τὸ συμβόλαιον τοῦ συνοικεσίου. ὦ! οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἀγροῖκοι!... Κῦταξε πότε θὰ τελειώσωσιν.

Καὶ ὁ ὑποκόμης διεκινεῖτο ἀκόμη ἕνεκα ἀνυπομονησίας τάχα, ἢ ἕνεκα τῆς γενότῃτος τῶν ὑποδημάτων; τοῦτο ἠδύνατο αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ μᾶς πληροφορήσῃ· ἀλλὰ δὲν ἔμεινε καιρὸς· τὸ ὄχημά του ἦτον ἔτοιμον· ἀνεχώρησεν.

II.

Δεκάτη ὥρα καὶ ἡμίσεια εἶχε σημάνει πρὸ πέντε λεπτῶν. Ἡ Μαρκησία Κέρνεϋ ἐστολισμένη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, περιέμενεν εἰς τὸν πρόδομον τὴν ἔλευσιν τοῦ ὑποκόμητος· ὡραία δὲ διὰ τε τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὰς χάριτάς τῆς, εἰδείκνυν ἀνάστημα λεπτόν καὶ εὐκαμπτον, ὅσον οὐδέποτε. Ἡ ἀναπνοή τῆς ἦτο διακεκομμένη καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἐρυθροῦν ὑπὸ τὸ ψιμμυθίόν τῆς, ἕνεκα βεβαίως τῆς δυσαρεσκείας διὰ τὴν ἀργοπορίαν τοῦ ὑποκόμητος Σενεβλά.

— Εἴς μνηστὴρ νὰ μὲ κάμνῃ νὰ περιμένω τόσον... ἔλεγεν αἰετοπερὶ ἐρυθρίῳσιν καὶ μετ' ἀγωνίας ἀναπνεύουσα. ὦ! ἀγνοῶ τί ὑποφέρω!... εἶμαι ὀργισμένη!...

Καθ' ἣν ὅμως στιγμὴν ἐτελείωνε τὴν φράσιν τῆς ταύτην, ὄχημά τι εἰσῆρχετο εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας, καὶ πάραυτα ὁ ὑποκόμης ἐφάνη εἰς τὸν πρόδομον ἔχων πρόσωπον συνεσταλμένον, καὶ χολαίνων ὀλίγον.

— Τέλος ἰδοὺ ὁ ὑποκόμης, .. πολὺ καλὰ!... ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ἰδοῦσα αὐτόν... ἡργήσατε πέντε λεπτά.

— Μὴ ὀμιλεῖτε περὶ τούτου! ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης, εἶμαι ἀπηλπισμένος... ἕνεκα τοῦ εὐήθους ἐκείνου Ῥεμὺς...

— 'Ω! Θεέ μου... τί ἔχετε λοιπόν; πόσον εἶσθε ὠχρά.

— Πῶς! εἶμαι ὠχρά! ἀνταπεκρίθη ἡ μαρκησία, παραφερθεῖσα ταχέως, ἤγουν εἶμαι δυσειδής καὶ δὲν με εὗρίσκετε σήμερον κατὰ τὴν ὀρεξίν σας... ὥστε ἔχω τὴν δυστυχίαν νὰ σᾶς ἀπαρέσκω;

— 'Ω μαρκησία... δύνασθε νὰ φαντασθῆτε;

— Ἐξακολούθησατε, ὑποκόμη, ἐξακολούθησατε... σήμερον ἔχετε τὴν διάθεσιν φιλοφρονεσθῆτε.

— Ἀλλὰ καὶ σεῖς ἔχετε διάθεσιν Κερβέρου.

— Πῶς; Κερβέρου, κύριε;... Τί ἐννοεῖτε Κερβέρου, παρακαλῶ; Προσέχετε, ὑποκόμη, διότι δὲν εἴμεθα ἀκόμη συνευγυμένοι.

— 'Οχι, ἀλλὰ θὰ γείνωμεν... ἐλθέ, μαρκησία, μὴ χρονοτριβῶμεν μᾶς περιμένουσιν εἰς τὸν οἶκον τοῦ διοικητοῦ τοῦ θείου μου... ἡ ἡ Κανονικὴ θεία σου πρέπει νὰ πρευρεθῇ εἰς τὴν ὑπογραφὴν τοῦ συμβολαίου... στηρίχθητε ὅθεν ἐπὶ τῆς χειρὸς μου καὶ ἄς ἀναχωρήσωμεν.

Καὶ τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὴν μαρκησίαν, ἥτις τὴν ἔλαβε μετὰ μικρᾶς συγκεχυμένης κινήσεως. Καταβαίνων δὲ τὴν κλίμακα, ὁ ὑποκόμης ἔκαμεν εἰς τὴν τρίτην βαθμίδα βῆμα ἐπισφαλές.

— Ἀλλὰ προσέχετε, ὑποκόμη... ὀλίγον ἔλειψε νὰ πῶ... Φαίνεται ὅτι τὰ ὑποδήματα ταῦτα σᾶς στενοχωροῦν καὶ ἤθελε τις νομίσει ὅτι χωλῆνετε.

— Ἐμε... παντάπασιν.

Καὶ ὑπέκρυψε μορφασμὸν δεινόν. Ἐν τούτοις ἡ μαρκησία ἀνέβη τὸ ὄχημα καὶ ὁ ὑποκόμης δὲν ἐβράδυνε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

— Εἰς τὸν οἶκον τοῦ διοικητοῦ, ὁδὸν Φερου, ἀνέκραξε μετέπειτα ἡ μαρκησία· ὁ δὲ ὑποκόμης ἔμεινε μίαν στιγμὴν σιωπηλὸς καὶ σκεπτικὸς, ἐνῶ ἡ ἄμαξα προέβαινε τροχάδην. Ὁ ὑποκόμης, νομίζων ὅτι δὲν παρατηρεῖται, ἐξέβαλεν ἐκ διαλειμμάτων ἐπιφωνήσεις, ἐνεκα τῶν ὁποίων ἡ ἀναπνοὴ τῆς μαρκησίας καθίστατο ταχύτερα.

— 'Οχ! ἔκαμεν ὁ ὑποκόμης αἶρνης λησμονήσας.

— 'Ε!... πῶς;... τί ἔχετε!... ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, ὑποκόμη, κατὰ τι με κρύπτετε... Φαίνεται ὅτι πάσχετε.

Ὁ ὑποκόμης ἔκαμε μορφασμὸν δίκην μειδιάματος, καὶ εἶπε πάραυτα μὲ φωνὴν ἀριστευτικὴν πλὴν καὶ ἀλλοιωμένην.

— Φιλιτάτη μαρκησία, ἡ ταραχὴ μου δὲν εἶνε φυσικὴ; Σκεφθῆτε ὅτι μετ' ὀλίγας στιγμᾶς θέλω ὑπογράψαι συμβόλαιον συνδέον με μετὰ τῆς φιλιτάτης μου καὶ χαριεστέρως τῶν γυναικῶν... Τὸ συμβόλαιον τοῦτο θέλει μὲ καταστήσει τὸν εὐτυχέστερον τῶν ἀνθρώπων...

— Εἶνε ἀληθὲς τοῦτο, ὑποκόμη; ὑπέλαβεν ἡ μαρκησία μετ' αἰσθημάτων... Μὲ ἀγαπάτε λοιπόν;

— Δύνασθε νὰ ἐρωτήσετε τοῦτο, μαρκησία;

— Ἀλλὰ, ἐπρόσθεσεν αὐτὴ μεταβαλλοῦσα τόνον, δὲν εἶνε δυνατόν ἡ εὐδαιμονία νὰ ἐπιφέρει τοιοῦτον ἀποτέλεσμα, νὰ σᾶς ἀναγκάζῃ νὰ κῆνυτε δηλονότι

τοιούτους μορφασμούς... Ἡ εὐδαιμονία λέγουσιν ὅτι εὐμορφαίνει, ἀλλὰ σᾶς ὀμιλῶ εἰλικρινῶς, δὲν ἐπενεργεῖ ἐφ' ὑμῶν οὕτως...

— Ἡ ἐννοία σας εἶναι δηλαδή ὅτι εἶμαι δυσειδής! εἶπεν ὁ ὑποκόμης μεταβαλὼν ὄψιν.

Ἡ μαρκησία, μὴ δυναμένη νὰ βλέπῃ τὴν ὄψιν ταύτην, ἤρχισε νὰ γελά· ἀλλὰ μόλις ἤρχισε, καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν τινα ὀδύνης.

— Θεέ μου!... τί ἔχετε λοιπὸν μαρκησία;... ἐφωνάξατε...

— Οὐδόλως... ἐγέλασα...

— Σᾶς λέγω ὅτι ἐφωνάξατε...

— Ὑποκόμη... δὲν ἤξευρετε τί λέγετε... ἀπὸ τῆς ἐλεύσεώς σας ὅλον μοι ἐναντιόνησθε... κατέστητε ἀνυπόφορος!

— Μαρκησία! εἶπε πάραυτα ὁ ὑποκόμης ὀργισθεὶς, ἂν ὑπάρχῃ ἀνυπόφορόν τι ἐνταῦθα... βεβαίως δὲν εἶμαι ἐγώ... ἀλλὰ, νομίζω ὅτι μετεβλήθητε μεγάλως.

— Ὑποκόμη... εἶσθε αὐθάδης!...

— Κυρία!... εἶσθε...

Καὶ ὁ ὑποκόμης ἔπαυσε, φοβούμενος μὴ παρεκτραπῇ ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ἥτις τὸν κατέλαβεν· ἐστηρίχθη εἰς γωνίαν τινα τοῦ ὀχήματος, ὡς καὶ ἡ μαρκησία ἐξέτρου, καὶ ἡ σιωπὴ δὲν ἐταράχθη πλέον. Οὕτως ἐφθασαν μέχρι τοῦ διοικητοῦ καὶ ἐν τοιαύταις διαθέσεσι οἱ μέλλοντες σύζυγοι ὑπήγαινον νὰ ὑπογράψωσι συμβόλαιον, συνδέον αὐτοὺς διὰ παντός.

Ὁ ὑποκόμης καὶ ἡ μαρκησία εἰσῆλθον κρατούμενοι ἀπὸ τὴν χεῖρα· ἀλλὰ μόλις εἰσῆλθον καὶ ἐστρεψαν τὴν ῥάχιν. Τὸ ἀσύνθηες ἐκεῖνο κίνημα παρατηρήθη ὑπὸ τῶν δύο συγγενῶν καὶ, ἐπειδὴ ὁ συμβολαιογράφος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἔλθει, ὁ θεὸς ἔλαβε κατὰ μέρος τὸν ἀνεψιὸν τοῦ καὶ ἡ θεία τὴν ἀνεψιάν της.

— Ἀ τοῦτο τί σημαίνει; ἠρώτησεν ὁ διοικητής... τί νέφος δυσαρρεσκείας;

— Εἰπέτε μᾶλλον καταιγίδα θεῆς μου... τὸ νέφος διεβρόχθη... οὐδέποτε εἶδον τὴν μαρκησίαν τόσον ψυχράν.

— Φαίνεται ὅτι τῇ ἡναντιώθης... Ἀς ἴδωμεν, ὑποκόμη, εἶνε ἀπρεπὲς νὰ ἐρίζῃ τις εἰς ὄραν, καθ' ἣν μέλλει νὰ συζευχθῇ... μετέπειτα, δὲν λέγω... ἄς ἴδωμεν... κάμε τὰ πρῶτα βήματα... ἰδοὺ, παρετήρησα εἰς τὸν ἀνθῶνα, τὰ ἄνθη τῆς Βεγγάλης μου, εἶνε ἡδυοσμένα... ὑπαγε νὰ κούψῃς ἐν καὶ πρόσφερε το εἰς αὐτὴν... Τοῦτο ἴσως σοὶ ἀπαρέσκει, ἀλλ' αἱ γυναῖκες εἶναι εὐαίσθητοι εἰς τὰς φλυαρίας ἡμῶν.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε ἀγαπητέ μοι θεῖε, ὑπακούω, εἶπεν ὁ ὑποκόμης πηδήσας εἰς τὸν κήπον.

Ἐπανῆλθε δὲ πάραυτα φέρων τὸ ωραιότερον ῥόδον τοῦ ἀνθῶνος καὶ ἀναζητῶν εἰς τὸν νοῦν τοῦ τρόπου δι' οὗ νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν μνηστήν του τοῦτο.

— Φιλιτάτη μαρκησία, εἶπε τέλος παρουσιάσας τὸ ἄνθος αὐτῇ, δέχθητε τὸ ἄνθος τοῦτο τὸ ὁποῖον θέλει ἀνθῆ ἐπὶ τοῦ στήθεός σας, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς πατρίδος του.

Ἡ μαρκησία ὑπομειδιάσασα (διότι ἐκολακεύθη ὑπὸ

τῆς φιλοφροσύνης ταύτης) ἔλαβε τὸ ρόδον καὶ ἐξέβηλε κραυγὴν.

— Ὁχ! εἶπεν, Θεέ μου!.. ἀγγυλώθην... Ὁχ! ὑποκόμη! ὑποκόμη εἶται ἀνεπιτήδειος. Ἰδοῦ.

Καὶ εἰς τὴν πυρετωδῇ ἐξαφίν της ἐρρίψε τὸ ἄνθος εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ υποκόμητος.

— Μαρκησία, εἶπεν ὁ υποκόμης εὖτω προσβληθεὶς, εἰσθε τόσον δύσκολος νὰ λαβήτε τὸ ἄνθος τοῦτο, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει τοῦλάχιστον ἀκάνθας ὡς ὑμεῖς. Καὶ τῇ ἔστρεψε τὴν ῥάχιν.

— Ἀνεψία μου, ἀνεψία μου, ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε βλάξ... δὲν δύναται νὰ τὸν νυμφευθῇς... τοῦτο ἤθελεν εἶσθε δυστυχές! εἶπεν ἡ Κανονική.

— Ὁ! βεβαίως! θεία μου.

— Ἀνεψίε μου! ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ κάμῃς τὴν ἀνοησίαν νὰ νυμφευθῇς ταύτην τὴν μαρκησίαν, ἤθελεν εἶσθαι ὁ τάφος σου μᾶλλον, ἢ ἡ εὐτυχία σου! εἶπεν ὁ διοικητής.

— Τῷ ὄντι θεῖέ μου!... Ἦθελον εἶσθαι ὁ ἀφρονέστερος τῶν ἀνθρώπων... οὐδέποτε τὴν εἶδον εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

Μετὰ μίαν ὥραν οἱ δύο μνηστῆρες ἀνεχώρησαν ἰδίως ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ διοικητοῦ καὶ μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἑκάστος μὲ ἀπόφασιν νὰ διαλύσωσι πᾶσαν ἔνωσιν.

— Ἐρρίεττα!... λύσον τὸν στήθοδεσμόν μου... πνίγομαι!... ἀπὸ τὸν θυμόν!... ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία εἰσελθοῦσα εἰς τὸν οἶκόν της...

— Ρεμύ, τὰς παντόφλας μου!... ἀνέκραξεν ὁ υποκόμης, ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ὑπηρετὴν του, δὲν ἀντέχω πλέον εἰς τὴν ἀγανάκτησίν μου.

— Καὶ εἰς τὰς ἐμβάδας σας... Δὲν τὸ ἔλεγα ἐγὼ Κ. υποκόμη, εἶπεν ὁ Ρεμύ, σπεύσας νὰ ἐκβάλῃ τὰ υποδήματα τοῦ κυρίου,

— Ἡ Κ. μαρκησία εἶνε πολὺ ἐσφριγμένη... ἤμην βεβαία, εἶπεν ἡ Κ. Ἐρρίεττα, ἀφοῦ ἔλυσεν τὸ γαϊτάνιον διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ ταχύτερον ἢ κυρία της.

— Ὁχ! ἀναπνέω! ἀνέκραξεν αὕτη καθήσασα ἐπὶ τῆς ἑδρας της.

— Οὐφ! ἐξέρχομαι τῆς φυλακῆς! εἶπεν ὁ υποκόμης ριχθεὶς ἐπὶ ἀνακλίντρου.

— Δυστυχῆς υποκόμη! ὑπέλαθεν ἡ μαρκησία μετὰ τινος σιγμᾶς, ἄτχημα ἐφέρθη μετ' αὐτοῦ.

— Δυστυχῆς μαρκησία!... ἐπιθύρσειεν ὁ υποκόμης... ἦτο μανιώδης... Ἀλλ' ἐγὼ ἕκαμον σφάλμα... τί ἤθελον νὰ τῇ δώσω ρόδον χωρὶς νὰ προσέξω εἰς τὰς ἀκάνθας... Καὶ προσέτι τῇ ἡγαντιώθη πρῶτον.

— Πόσον κακῶς ἐδέχθην... τὸν φιλιταὸν υποκόμην... εἰς τὴν ἑλευσίν του. Ἐπομένως, ἤδυνάτο νὰ μαντεύσῃ τὴν ἄκανθον ταύτην. Οὗτος ἐφάρθη εὐγενῶς... Ὁχ! τί ὠραία εἶναι ἀνευ στήθοδέσμου.

— Τῷ ὄντι... κακῶς ἐφάρθη... Νὰ εἴπω εἰς τὴν φιλιτὴν μαρκησίαν λόγους σκληροῦς...

— Καὶ νὰ εἴπω ὅτι τὰ ἐχάλασα μαζί του. Θὰ εὐρῶ ἄρα ἕνα, ὅστις νὰ μὲ ἀγαπᾷ τόσον... ἄλλως μοὶ ἤρρεσκε... Ὁχ! ἤθελον εἶσθαι εὐτυχεστάτη...

— Ἐχάσα τὴν εὐδαιμονίαν! εἶπεν ὁ υποκόμης...

Καὶ ὁμῶς τὴν ἀγαπῶ... ἀλλ' αὕτη κατέστη ἀγνώμων!... ὄχι εἶμαι δυστυχέστατος!

— Δὲν θέλω νὰ συνδεθῶ ἐκ νέου, ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ἀνεγερθεῖσα αἵρης... ὦ! ὄχι... ἀλλ' ὁμῶς δὲν δύναμαι ν' ἀφῆτω τὸν υποκόμητα μὲ τοιαύτην ἰδέαν... πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὑπέφερον...

— Ὁ! πρέπει νὰ τὴν δικαιολογηθῶ... δὲν πρέπει νὰ ὀργίζεται τις μετὰ γυναικός, ἣν ἀγαπᾷ... ἤθελον ἐκληφθῇ ὡς βίανυσος.

— Ἐρρίεττα, δός μοι γραφίδα καὶ χαρτίον.

— Ρεμύ, φέρε μοι τὰ πρὸς γραφὴν.

Ἐν τέταρτον ὥρας μετέπειτα ἡ Κ. Ἐρρίεττα καὶ ὁ Κ. Ρεμύ, συνεσταυρώθησαν εἰς τὴν βασιλικὴν γέφυραν, ἀποστολεὺς ἑκάστος μικροῦ ἐρωτικοῦ γραμματίου, καλὰ ἐμπεριέχοντος. Μίαν δὲ ὥραν μετὰ ταῦτα, ὁ υποκόμης ἦτον εἰς τοὺς πόδας τῆς μαρκησίας καὶ τὸ ἴδιον ἐπέρας ὑπεγράφη τὸ συμβόλαιον. Ἐνῶ ἡ μαρκησία Κέρναυ ἐμελλε νὰ γένῃ ὑποκόμηστα Σεν-νεβίλ, ὁ Κ. Πι:τοῦ ὑπῆγε νὰ εὕρῃ τὴν Κ. Ἐρρίετταν.

Πότε θὰ συζευχθῶμεν, κυρία; τῇ εἶπεν.

— Ὅταν θελήσῃτε, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Ἐρρίεττα.

— Ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

— Καὶ ἐγὼ λέγω ὅσον τὸ δυνατόν ἀργότερον.

— Ἀς λαθῶμεν ἕνα ὄρον... Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας.

— Διατί ὄχι μετὰ δεκαπέντε;

— Δεκαπέντε ἔστω! ἀλλ' ἀπαιτῶ ἐν πρᾶγμα.

— Ἀπὸ τῶρα;

— Θέλω νὰ νυμφευθῇτε ἀνευ περιστῆθιου.

— Ἀ!... καλῶς!... εἶπεν ἡ Κ. Ἐρρίεττα μειδιῶσα... καὶ σείς με παντόφλας.

— Οἱ πραγματευταὶ μάς θὰ χάσουν...

— Ἀλλ' ὁ ἔρωσ θὰ κερδίτῃ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Ε. Ι. Σ.)

ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΣ ΓΥΨ.

(VAUTOUR BARBU.)

Ἐξ ὅλων τῶν σαρκοφάγων τοῦ νεωτέρου κόσμου ὀρνέων τὸ μεγαλύτερον εἶνε ὁ γυψ ὄβτος, ὅστις μετέχει τῆς φύσεως τοῦ τε αἰετοῦ καὶ τοῦ γυπός· διὸ καὶ οἱ φυσικοὶ τῷ ἔδωσαν τὸ ὄνομα τοῦ γυπαετοῦ. Ἡ κεφαλὴ του εἶνε ὅλως ἐπτερωμένη, τὸ ῥάμφος του σκληρόν, ἰσχυρόν καὶ λίαν ἐπικαμπές κατὰ τὸ ἄκρον· οἱ φουσκοὶ του μικροὶ καὶ μέχρι τῶν δακτύλων κεκαλυμμένοι μὲ πτερά· αἱ δὲ μακραί καὶ ὀξείαι πτέρυγές του τὸν πλησιάζουσι μᾶλλον πρὸς τὸν πρῶτον ἐκ τῶν δύο γενῶν. Ὅταν δὲ ἀνήκῃ εἰς τὸ δεύτερον, ἔχει ὀφθαλμοὺς μεγάλους καὶ ἐξέχοντας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς κεφαλῆς, τοὺς ὄνυχας ἀναλόγως ἀσθενεῖς, τὸν προγορεῶνα (jahot), ὅταν ᾖ πλῆρης, ἐξέχοντα ἐξω τοῦ θώρακος καὶ τοῦ αὐχένος, καὶ τέλος διαφόρως κρατεῖ, ἐν καιρῷ ἀναπύσεως, τὰς πτέρυγας του ἀνεωγμένας, ὥστε δὲν εἶνε ἄτοπον, ἂν τινες τῶν φυσι-